WIENIAWSKI
NIKODEMOWICZ

WORKS FOR VIOLIN AND PIANO

DOMINIKA **FALGER** VIOLIN

GAJUSZ **KĘSKA** PIANO

PROJEKT ZREALIZOWANY
DZIĘKI WSPARCIU
MIASTA LUBLIN

Lublin
MIASTO INSPIRACJI

© **DUX, DUX 1895,** 2022

NAGRANIE ZREALIZOWANO W SALI KONCERTOWEJ EUROPEJSKIEGO CENTRUM MUZYKI KRZYSZTOFA PENDERECKIEGO W LUSŁAWICACH 20–23 WRZEŚNIA 2022 ROKU
RECORDED AT THE CONCERT HALL OF THE KRZYSZTOF PENDERECKI EUROPEAN CENTRE FOR MUSIC IN LUSŁAWICE, 20–23 SEPTEMBER 2022

MAŁGORZATA POLAŃSKA REŻYSERIA NAGRANIA | RECORDING SUPERVISION & SOUND ENGINEERING
DOROTA TARNOWSKA-ANTOSIK 1–4, **MICHAŁ SZOSTAKOWSKI** 5–15 MONTAŻ, MASTERING | EDITING, MASTERING
MICHAŁ SZOSTAKOWSKI MASTERING
ZYGMUNT ZAWISZA STROJENIE FORTEPIANU | PIANO TUNING
ŻANETA PNIEWSKA TŁUMACZENIA | TRANSLATION
BARTŁOMIEJ MICHAŁOWSKI OBRAZ NA OKŁADCE | COVER ART
RAFAŁ DYMERSKI PROJEKT GRAFICZNY I SKŁAD | GRAPHIC DESIGN AND PAGE LAYOUT
MARCIN TARGOŃSKI REDAKCJA | EDITOR

DUX RECORDING PRODUCERS
MORSKIE OKO 2, 02-511 WARSAW, POLAND | WWW.DUX.PL, E-MAIL: DUX@DUX.PL

HENRYK WIENIAWSKI (1835–1880)
ANDRZEJ NIKODEMOWICZ (1925–2017)

UTWORY NA SKRZYPCE I FORTEPIAN
WORKS FOR VIOLIN AND PIANO

DOMINIKA FALGER SKRZYPCE | VIOLIN
GAJUSZ KĘSKA FORTEPIAN | PIANO

dr Krzysztof Żuk – Prezydent Miasta Lublin | Mayor of the City of Lublin

© Maciej Rukasz / rukasz.com

Szanowni Państwo,

Zapraszam do wysłuchania wyjątkowych nagrań wydawnictwa *Andrzej Nikodemowicz i Henryk Wieniawski – Utwory na skrzypce i fortepian*, przybliżającego i promującego muzykę wybitnych artystów związanych z Lublinem.

Obaj muzycy zapisali się na kartach historii jako niezwykli twórcy. Henryk Wieniawski jako wirtuoz skrzypiec był cenionym kompozytorem, lublinianinem, który swoją twórczością zyskał światowe uznanie. Andrzej Nikodemowicz wychował zaś całe pokolenie znakomitych muzyków, w tym również kompozytorów, a spod jego ręki wychodziły niezwykłe dzieła instrumentalne.

Wszystkim miłośnikom twórczości tych wybitnych muzyków polecam to wyjątkowe wydawnictwo.

Prezydent Miasta Lublin
dr Krzysztof Żuk

Ladies and Gentlemen,

I invite you to listen to the unique recordings *featured on the album Andrzej Nikodemowicz & Henryk Wieniawski – Works for Violin and Piano*, presenting and promoting music by outstanding artists associated with Lublin.

Both musicians made history as extraordinary creators. Henryk Wieniawski, as a violin virtuoso, was a valued composer; a Lubliner whose output earned him worldwide recognition. Andrzej Nikodemowicz, in turn, educated a whole generation of excellent musicians, including composers. He also created unique instrumental pieces.

I recommend this exceptional release to all lovers of the works of these outstanding musicians.

Mayor of the City of Lublin
Krzysztof Żuk, PhD

HENRYK WIENIAWSKI I ANDRZEJ NIKODEMOWICZ
UTWORY NA SKRZYPCE I FORTEPIAN

Henryk WIENIAWSKI (ur. w Lublinie 10 lipca 1835 roku, zm. w 31 marca 1880 roku w Moskwie), należał do najwybitniejszych skrzypków drugiej połowy XIX wieku, muzyków, dla których artystycznym wzorem był Niccolò Paganini, legendarny mistrz z Genui. Polak często grywał jego utwory, fascynował się możliwościami technicznymi, jakie stwarzały wykonawcom, utożsamiał z koncepcją wykonawczą *perfect musical performance*, którego symbolem był włoski wirtuoz.

W kompozycjach Wieniawskiego można znaleźć liczne tego ślady: eksponowanie roli skrzypka, bogata sfera ekspresji, dobry kontakt z publicznością, swoista dramaturgia artystycznego wieczoru, żywiołowość i spontaniczność muzycznego przekazu. Ale styl Wieniawskiego ma także swoje asocjacje z francusko-belgijską szkołą skrzypcową i okresem studiów w konserwatorium paryskim w klasie Lamberta Josepha Massarta. Od swojego znakomitego pedagoga przejął zarówno wiedzę techniczną, jak i poglądy estetyczne, poznał metodę gry Rodolphe'a Kreutzera, Pierre'a Rode'a i Pierre'a Baillota („wielkiej trójki", uważanej za prekursorów francuskiej szkoły gry na skrzypcach), stawiając sobie za główne zadanie – w późniejszych latach działalności – kontynuację i rozwój wyniesionych z konserwatorium wartości.

Z francuskimi artystami połączył Henryka Wieniawskiego pokrewny typ wrażliwości artystycznej i sposób postrzegania sztuki skrzypcowej. W muzyce, podobnie jak oni, szukał czystości stylu, finezji, kolorystyki brzmienia, piękna każdego szczegółu. Bliska była mu koncepcja sztuki dźwięku jako „mowy uczuć". W swojej twórczości i praktyce wykonawczej znalazł wymiar środka. Pisano, na łamach „Revue et gazette musicale de Paris" z 2 stycznia 1859 roku, iż w jego sztuce „widać zarówno ślady surowych lekcji Viottiego i Kreutzera, udzielanych mu przez mistrza Massarta, jak i kapryśne dziedzictwo Paganiniego".

Wieniawski był czujnym obserwatorem rzeczywistości. Szukając inspiracji w otaczającym świecie, nigdy nie zapominał o dobrym kontakcie z publicznością, o tym, by być usłyszanym i zrozumianym. Jednak nadzwyczajna aktywność koncertowa, liczne podróże, zadania pedagogiczne ograniczyły pracę twórczą artysty, która praktycznie działa się jakby pomiędzy. Wieniawski pozostawił tylko 24 utwory opusowane i kilka bez numeracji, a także parę pozycji, które nie zostały wydane i w niejasnych okolicznościach zaginęły (dowiadujemy się o nich z programów koncertowych i notatek prasowych). Tworzył muzykę z myślą o sobie jako wykonawcy. Dbał, by stworzone dzieła szybko ukazywały się drukiem. Najwięcej skomponował na początku 1850 roku podczas koncertów w Rosji i Niemczech. W ciągu zaledwie dwóch lat (między rokiem 1853 a 1854) wydał ponad połowę swych kompozycji, od opusu 3 do opusu 15.

Wolno sądzić, że wiele utworów Wieniawskiego powstało spontanicznie, między koncertami, w czasie ćwiczeń, w podróży. W pierwszych latach kariery były

to przede wszystkim utwory wirtuozowskie, kompozycje obrazujące techniczną sprawność znakomitego skrzypka (m.in. *Polonez D-dur* op. 4, *Kaprysy* op. 10, *Koncert fis-moll* op. 14). W późniejszych utworach szukał już wyraźnie kompromisu między warstwą techniczną a głębią muzycznego wyrazu.

Szczególne miejsce w twórczości Wieniawskiego zajmują *Pièces de salon*: *Souvenir de Posen* op. 3, *Kujawiak a-moll*, *Adagio élégiaque* op. 5, *Capriccio-Valse* op. 7, *Romance sans paroles et Rondo élégant* op. 9, *Deux mazourkas de salon* op. 12, *Légende* op. 17, *Deux mazourkas caractéristiques: Obertass*, *Le Ménétrier* op. 19, *Fantaisie orientale* op. 24. W utworach tych Wieniawski odwołał się do najlepszych tradycji muzyki salonu, miejsca spotkań profesjonalistów i miłośników muzyki, gdzie nie tylko grano i słuchano, ale gdzie także zawiązywały się przyjaźnie, zawodowe kontakty, odbywała się promocja nowych, utalentowanych postaci świata muzyki.

Kujawiak a-moll (wydany w Moskwie w 1852 roku bez opusu), *Chanson polonaise / Pieśń polska g-moll* op. 12 nr 2, *Deux mazourkas caractéristiques: Obertass / Obertas G-dur* oraz *Le Ménétrier / Dudziarz D-dur* – op. 19 nr 1 i nr 2 – utrzymane w ludowym kolorycie, z melodyką o szlachetnej prostocie, zapisały się w dziewiętnastowiecznej literaturze skrzypcowej jako kompozycje z polskim rodowodem.

***

Andrzej Nikodemowicz

© Małgorzata Nikodemowicz

Muzyka **Andrzeja NIKODEMOWICZA** (ur. 2 stycznia 1925 we Lwowie, zm. 28 stycznia 2017 roku w Lublinie), rozpięta między sacrum a profanum, oryginalna i w dużej mierze nowatorska, nosi ślady fascynacji sztuką Johanna Sebastiana Bacha, Fryderyka Chopina, Aleksandra Skriabina, Karola Szymanowskiego oraz elementów sonoryzmu i dodekafonii. Artysta ma w niej swój czas i koloryt brzmienia, w które wpisuje się kontemplacyjność natury religijnej, sugestywna ekspresja, różnorodność fakturalna i ewolucyjny charakter

narracji dźwiękowej. Nikodemowicz mówi półgłosem, jakby do siebie, choć jego dźwiękowa retoryka i refleksja teoretyczna sugerują głębokie emocje, harmoniczną wrażliwość, ciągłe poszukiwanie piękna i prawdy wyrazu. Jego sztuka pozostaje w polu wartości, kulturowych i moralnych.

Dorobek twórczy Andrzeja Nikodemowicza to blisko 140 opusów, wśród których prawie 50 pozycji stanowią kantaty. Artysta wykorzystuje w nich teksty średniowiecznych hymnów, psalmów i utworów religijnych. *Litania Loretańska*, *Gorzkie żale*, *Magnificat*, *Requiem*, *Płacz u Grobu Chrystusa Pana*, *Antyfona do Najświętszej Marii Panny*, *Laudate Dominum*, *Słysz Boże wołanie moje*, jak i wiele innych są świadectwem doświadczenia wiary i modlitwy, przywołują charakterystyczne „nikodemowiczowskie" tematy bólu, cierpienia, pokory, nawrócenia. Jak twierdzi ks. prof. Ireneusz Pawlak, muzykolog i kompozytor, Nikodemowicza można określić łacińskim *compositor dolorosus*. A sam twórca, pisząc przed laty komentarz do jednego z programów koncertowych, dopowiada: „Rozwój muzyki uwarunkowany jest dramaturgią tekstu. Jednak muzyka nie pełni służebnej roli, lecz stanowi w pełni samodzielną warstwę, przekazującą inspirowane przez tekst emocje i przeżycia... Ideałem jest znalezienie wyrazu dla Prawdy".

Wśród pozycji orkiestrowych Andrzeja Nikodemowicza na plan pierwszy wysuwają się: monumentalna *Symfonia*, a także *Koncert skrzypcowy*, siedem koncertów fortepianowych i dwa koncerty wiolonczelowe. Stylistycznie nawiązują do przeszłości. Wyróżnia je jednak duchowość, mająca charakter szczególny, autorski. Osobny rozdział stanowią kompozycje solowe i pieśni o rozległej skali wartości wyrazowych i technicznych.

W filozoficznej bajce-pantomimie *Szklana góra* Nikodemowicz stworzył swoistą syntezę słowa, muzyki i scenografii; w młodości bowiem, jako pianista i kompozytor, współpracował z Polskim Teatrem Ludowym we Lwowie, znał ten świat, klimaty, cenił aktorstwo. Później, w latach 60. XX wieku, na krótko, głównym celem aktywności twórczej artysty stały się formy kameralne, w których dał wyraz swojego zainteresowania sonoryzmem (*Composizione sonoristica*, *5 dialogów na flet i fagot*, *3 nokturny na trąbkę i fortepian*, *3 kołysanki na obój i fortepian*). Przez całe lata pracował nad kolędami, pieśniami religijnymi i nieszporami, tworząc ich unowocześnione wersje, ubierając je w nowe harmonie i barwy.

Utwory na skrzypce i fortepian z wczesnego okresu twórczego Andrzeja Nikodemowicza – *Nokturn* op. 3 (1946), *Romans* op. 6 (1947) i *Sonata* op. 10 (1948–1949) – charakteryzuje romantyczna aura, wyrazista ekspresja i naturalne piękno brzmienia koncertujących instrumentów. Ich melodykę o szerokooddechowej frazie dopełnia barwna harmonia, chwilami nieco dysonująca, zawsze jednak wyczulona na zmienne nastroje. Z kolei *Kołysanka* op. 86 (wersja II, 1993) i *5 Kołysanek* op. 94 (1991) są wyrazem tęsknoty do przeszłości i klimatu dzieciństwa.

Teresa Księska-Falger

HENRYK WIENIAWSKI & ANDRZEJ NIKODEMOWICZ WORKS FOR VIOLIN AND PIANO

© Wikimedia Commons

Henryk Wieniawski, ok. | c. 1865

Henryk WIENIAWSKI (born July 10, 1835 in Lublin, died March 31, 1880 in Moscow) was one of the most outstanding violinists of the second half of the 19th century; one of the musicians who looked up to Niccolò Paganini, the legendary master from Genoa. The Pole would often play his works, was fascinated by the technical possibilities they offered, and identified himself with the concept of *perfect musical performance* embodied by the Italian virtuoso.

In Wieniawski's compositions, one can find numerous traces thereof: exposed role of the violinist, rich expression, good contact with the audience, *sui generis* dramaturgy of an artistic evening, and spontaneity of the musical message. However, Wieniawski's style also reveals associations with the Franco-Belgian violin school and the period of his studies at the Paris Conservatory in the class of Lambert Joseph Massart. From his excellent pedagogue, he took over both technical knowledge and aesthetic views as well as learned the performance method of Rodolphe Kreutzer, Pierre Rode, and Pierre Baillot (the 'big three' considered the forerunners of the French violin school). His main goal became the continuation and development of the values acquired at the conservatory.

Henryk Wieniawski shared with the French artists a similar type of artistic sensitivity and the way of perceiving the violin art. In music, like them, he sought the purity of style, finesse, tone colours, and the beauty of every detail. He was close to the concept of the art of sound understood as a 'language of feelings.' In his work and performance practice, he found the golden mean. In *Revue et gazette musicale de Paris* of January 2, 1859, one could read that in his art 'one can see both traces

of harsh lessons of Viotti and Kreutzer, given to him by master Massart, and the capricious legacy of Paganini.'

Wieniawski was an alert observer of reality. When looking for inspiration in the surrounding world, he never forgot about good contact with the audience, about being heard and understood. However, his tremendous concert activities, numerous travels, and pedagogical duties limited the artist's creative oeuvre, which practically happened in between. Wieniawski left only 24 opus pieces and a few without opus number as well as a few items that were not published and got lost under questionable circumstances (we learn about them from concert programmes and press releases). He would write music with himself as the performer in mind. He made sure that the created works were quickly published in print. He composed the most at the beginning of 1850 during the concert tours of Russia and Germany. In just two years (between 1853 and 1854), he published more than half of his compositions, from opus 3 to opus 15.

It can be assumed that many of Wieniawski's works were created on the spur of the moment, between concerts, during practice sessions, on the go. In the first years of his career, they were mainly virtuoso pieces; compositions testifying to the technical efficiency of an excellent violinist (including the Polonaise in D Major, Op. 4, Caprices, Op. 10, the Concerto in F-sharp Minor, Op. 14). In later works, he clearly sought a compromise between the technical layer and the depth of musical expression.

A special place in Wieniawski's output is occupied by *Pièces de salon*: *Souvenir de Posen*, Op. 3, Kujawiak in A Minor, *Adagio élégiaque*, Op. 5, *Capriccio-Valse*, Op. 7, *Romance sans paroles et Rondo élégant*, Op. 9, *Deux mazourkas de salon*, Op. 12, *Légende*, Op. 17, *Deux mazourkas caractéristiques*: *Obertass*, *Le Ménétrier*, Op. 19, *Fantaisie orientale*, Op. 24. In the above works, Wieniawski referred to the best traditions of salon music, a meeting place for professionals and music lovers; it was not just about listening to music – it was also a place where friendships and professional contacts were established and new, talented figures of the music world were promoted.

The Kujawiak in A Minor (published in 1852 in Moscow without opus number), *Chanson polonaise / Polish Song* in G Minor, Op. 12 No. 2, *Deux mazourkas caractéristiques: Obertass / Obertas* in G Major and *Le Ménétrier / The Piper* in D Major – Op. 19 Nos. 1 and 2 – kept in a folk character, with melody of noble simplicity, went down in the 19th-century violin music as compositions of Polish pedigree.

***

The music of **Andrzej NIKODEMOWICZ** (b. January 2, 1925 in Lviv, d. January 28, 2017 in Lublin), spanned between the sacrum and the profanum, original and largely innovative, bears traces of fascination with the art of Johann Sebastian Bach, Fryderyk Chopin, Alexander Scriabin, Karol Szymanowski as well as with elements of sonorism and dodecaphony. The artist shows his own time and tone colour therein; his music includes religious contemplation, suggestive expression, textural diversity, and evolutionary nature of sound narrative. Nikodemowicz speaks in a low voice, as if to himself, although his sonic rhetoric and theoretical reflection suggest profound emotions, harmonic sensitivity, and constant search for beauty and truth of expression. His art remains in the area of values, both cultural and moral.

The creative output of Andrzej Nikodemowicz consists of almost 140 opuses, among which nearly 50 are cantatas. In them, the artist uses texts of medieval hymns, psalms, and religious works. *The Litany of Loreto*, *Bitter Lamentations*, *Magnificat*, *Requiem*, *The Lamentations at the Tomb of Christ*, *Antiphon to the Blessed Virgin Mary*, *Laudate Dominum*, *Hear My Cry Oh Lord*, and many others testify to the experience of faith and prayer, recall the themes of pain, suffering, humility, and conversion, so typical of Nikodemowicz. As Fr. Prof. Ireneusz Pawlak (musicologist and composer) says, Nikodemowicz can be described with the use of the Latin term *compositor dolorosus*. The artist himself, writing a commentary on one of the programme notes years ago, added: 'The development of music is conditioned by the dramaturgy of the text. However, music does not play a servile role, but it is a fully independent layer that conveys the emotions and experiences inspired by the text... The ideal is to find the expression for the Truth.'

Among the orchestral compositions by Andrzej Nikodemowicz, the monumental Symphony as well as the Violin Concerto, seven piano concertos, and two cello concertos come to the fore. Stylistically, they refer to the past. However, they are distinguished by their spirituality; a spirituality of a special, author's nature. A separate chapter are his solo compositions and songs with a wide range of expressive and technical values.

In the philosophical fairy tale/pantomime *The Glass Mountain*, Nikodemowicz achieved a kind of synthesis of text, music, and stage design; in his youth, as a pianist and composer, he co-operated with the Polish People's Theatre in Lviv; he got to know that world, the atmosphere, and valued acting. Later, in the 1960s, for a short time, the main objective of the artist's creative activity became chamber music forms, in which he expressed his interest in sonorism (*Composizione sonoristica*, 5 dialogues for flute and bassoon, 3 nocturnes for trumpet and piano, 3 lullabies for oboe and piano). For years, he worked on carols, religious songs, and vespers, coming up with their modernized versions, providing them with new harmonies and tone colours.

Pieces for violin and piano from the early creative period of Andrzej Nikodemowicz –Nocturne, Op. 3 (1946), Romance, Op. 6 (1947) and Sonata, Op. 10 (1948–1949) – are characterized by a romantic aura, distinct expression, and natural beauty of the sound of the concert instruments. Their melody, provided with a broad phrase, is complemented by colourful harmony, sometimes slightly dissonant, but always alert to changing moods. In turn, Lullaby, Op. 86 (2nd version, 1993) and 5 Lullabies, Op. 94 (1991) are an expression of longing for the past and the childhood bliss.

Teresa Księska-Falger

© Julia Wesely

Dominika Falger

DOMINIKA FALGER

Urodziła się w Krakowie. Naukę gry na skrzypcach rozpoczęła w wieku 4 lat u swojego ojca. Ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Jana Ignacego Paderewskiego w Poznaniu u prof. Jadwigi Kaliszewskiej i prof. Marcina Baranowskiego oraz Uniwersytety w Wiedniu i Grazu (prof. Edward Zbigniew Zienkowski, Yair Kless i Jan Pospichal). Studia muzyki dawnej u prof. Ingomara Rainera i prof. Hira Kurosakiego. W latach 1997–2005 była asystentką Prof. Yaira Klessa w Universität für Musik und darstellende Kunst w Grazu.

Zdobywczyni pierwszej nagrody w Konkursie im. Zdzisława Jahnkego w Poznaniu, Muzyki Kameralnej w Łodzi, jak również laureatka innych krajowych i międzynarodowych konkursów skrzypcowych m.in.: im. Pabla Sarasatego w Pampelunie (Hiszpania), Rodolfa Lipizera w Gorycji (Włochy), Johannesa Brahmsa w Pörtschach (Austria), Henryka Wieniawskiego i Karola Lipińskiego w Lublinie, Karola Szymanowskiego w Łodzi, Tadeusza Wrońskiego w Warszawie, Konkursu Muzyki Współczesnej w Warszawie oraz Karola Szymanowskiego w Zakopanem.

Koncertowała w niemal wszystkich krajach Europy, Ameryki oraz na Bliskim i Dalekim Wschodzie. Jako solistka współpracowała z wieloma polskimi i zagranicznymi orkiestrami (m.in. Wiener Symphoniker, Daegu Symphony Orchestra w Korei Południowej, Słowacka Orkiestra Kameralna, Sinfonia Verde w Wielkiej Brytanii, Wirtuozi Lwowscy, D'Angelo Symphony Orchestra w Stanach Zjednoczonych). Występuje jako kameralistka z wieloma formacjami, obecnie z Kwartetem „Glière".

W swoim dorobku posiada nagrania radiowe, telewizyjne i płytowe (w tym wydanych przez DUX koncertów skrzypcowych Piotra Czajkowskiego, Karola Lipińskiego, jak również wszystkich utworów na skrzypce i orkiestrę Wolfganga Amadeusa Mozarta).

Profesor wiedeńskiego uniwersytetu MUK – Musik und Kunst Privatuniversität der Stadt Wien, wykłada również na uniwersytecie w Grazu/Austria (Universität für Musik und darstellende Kunst), prowadzi klasę skrzypiec w szkole muzycznej Margareten w Wiedniu.

Zasiada w jury międzynarodowych konkursów skrzypcowych oraz prowadzi mistrzowskie kursy muzyczne we Włoszech, w Austrii, Polsce i na Słowacji.

Od 1999 roku jest koncertmistrzem grupy drugich skrzypiec w orkiestrze Wiener Symphoniker.

www.dominikafalger.com

DOMINIKA FALGER

Born in Krakow, she started learning to play the violin at the age of four with her father. Dominika graduated with honours from the Ignacy Jan Paderewski Academy of Music in Poznań in the class of Prof. Jadwiga Kaliszewska and Prof. Marcin Baranowski and from the Universities of Vienna and Graz (Prof. Edward Zbigniew Zienkowski, Yair Kless, and Jan Pospichal). In addition, she completed Early Music Studies under Prof. Ingomar Rainer and Prof. Hiro Kurosaki. In 1997–2005, she was an assistant to Prof. Yair Kless at the Universität für Musik und darstellende Kunst in Graz.

Winner of the Zdzisław Jahnke Competition in Poznań and the Chamber Music Competition in Łódź as well as prizewinner of various national and international violin competitions, including Pablo Sarasate in Pamplona (Spain), Rodolfo Lipizer in Gorizia (Italy), Johannes Brahms in Pörtschach (Austria), Henryk Wieniawski and Karol Lipiński in Lublin, Karol Szymanowski in Łódź, Tadeusz Wroński in Warsaw, Karol Szymanowski in Zakopane, and the Contemporary Music Competition in Warsaw.

She has performed in almost all countries of Europe, America, and the Middle and Far East. As a soloist, she has worked with a number of Polish and foreign orchestras (e.g. Wiener Symphoniker, Daegu Symphony Orchestra in South Korea, Slovak Chamber Orchestra, Sinfonia Verde in Great Britain, Lviv Virtuosos, D'Angelo Symphony Orchestra in the United States). As a chamber musician, she performs with many ensembles, currently with the Glière String Quartet.

Her achievements include radio, television, and CD recordings (including violin concertos by Pyotr Tchaikovsky and Karol Lipiński as well as all works for violin and orchestra by Wolfgang Amadeus Mozart).

Professor of the Viennese MUK University – Musik und Kunst Privatuniversität der Stadt Wien; she also lectures at the University of Graz (Universität für Musik und darstellende Kunst) and runs a violin class at the Margareten music school in Vienna.

The artist is a jury member of international violin competitions and conducts masterclasses in Italy, Austria, Poland, and Slovakia.

Since 1999, she has been the concertmaster of the second violin group of the Wiener Symphoniker orchestra.

www.dominikafalger.com

GAJUSZ KĘSKA ukończył studia w Akademii Muzycznej w Krakowie w roku 2002 w klasie prof. dr. hab. Andrzeja Pikula oraz studia podyplomowe w mistrzowskiej klasie prof. Willema Bronsa w Sweelinck Conservatorium w Amsterdamie. Uczestniczył w licznych kursach mistrzowskich pod kierunkiem m.in. Haliny Czerny-Stefańskiej, Paula Badury-Skody, Pniny Salzman, Emanuela Krasovsky'ego, Kevina Kennera i innych.

Jest laureatem krajowych i międzynarodowych konkursów pianistycznych, m.in.: Ogólnopolskiego Konkursu Pianistycznego EPTA w Krakowie, Międzynarodowego Konkursu Młodych Pianistów w Gaillard we Francji, Konkursu „Tydzień Talentów" w Tarnowie, Konkursu im. Tadeusza Żmudzińskiego w Krakowie, Międzynarodowego Kursu Mistrzowskiego w Tel Chaj w Izraelu, „International Pacific Piano Competition" w Vancouver, Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego „Ciutat de Mallorca".

Otrzymał prestiżowe stypendia, m.in.: Ministra Kultury i Sztuki, Fundacji Jütting Stichting w Stendal, stypendium Maestro Hansa Vonka, Fundacji „Schuurman Schimmel – van Outeren" w Haarlem, a także Stypendium Twórcze Miasta Krakowa.

Gajusz Kęska

© Tomasz Pluta

Jako solista i kameralista koncertuje na prestiżowych festiwalach i w salach koncertowych Europy oraz Argentyny, Boliwii, Chile, Chin, Ekwadoru, Izraela, Japonii, Kanady i Peru, takich jak: Festiwal Chopinowski w Lipsku (Niemcy), Festiwal „Dni Polskie w Pradze", „Internationale Woche" w Grazu (Austria), Holland Music Session, Vriendenkrans Music Festival Concertgebouw w Amsterdamie (Holandia), Festiwal Iguazú en Concierto (Argentyna), Festiwal „Semanas Musicales" we Frutillar (Chile), Shanghai Music Festival (Chiny), Festiwal Pianistyki Polskiej w Słupsku; Recanati Auditorium w Tel Avivie (Izrael), Gateway Theater w Vancouver (Kanada), Auditorio Forteza w Palma de Mallorca (Hiszpania), Teatro Oriente, Auditorium Ricardo Palma w Limie (Peru), Teatro Sucre w Quito (Ekwador), Filharmonia Narodowa w Mińsku (Białoruś).

W 2012 roku ukazała się jego debiutancka płyta z sonatami fortepianowymi Karola Szymanowskiego, która otrzymała nominację do „Fryderyka 2013", nominację do nagrody ICMA 2013 oraz nagrodę hiszpańskiego magazynu „Scherzo".

W 2015 zorganizował pierwszą edycję Konkursu Młodych Pianistów „Chopin pod Wawelem" (od 2017 roku w formacie międzynarodowym), którego jest pomysłodawcą i dyrektorem artystycznym. Od tego samego roku jest współorganizatorem i twórcą idei Małopolskiej Akademii Talentów odbywającej się rokrocznie w Łącku, gdzie pełni funkcję dyrektora artystycznego kursów mistrzowskich.

Pełni obowiązki adiunkta w Katedrze Fortepianu w Akademii Muzycznej w Krakowie, gdzie otrzymawszy w 2010 roku stopień doktora sztuki, a następnie w 2017 roku doktora habilitowanego, prowadzi klasę fortepianu. Oprócz pracy w macierzystej uczelni naucza także w Państwowej Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej II stopnia im. Fryderyka Chopina w Krakowie.

Jego studenci i uczniowie zdobywają liczne nagrody w krajowych i międzynarodowych konkursach.

Za osiągnięcia pedagogiczne i artystyczne był wielokrotnie nagradzany m.in: Nagrodą Rektora Akademii Muzycznej w Krakowie, Nagrodą Dyrektora POSM II stopnia im. Fryderyka Chopina w Krakowie, a także Nagrodą Dyrektora Centrum Edukacji Artystycznej.

Prowadził kursy mistrzowskie w kraju (Małopolska Akademia Talentów w Łącku – od 2015 roku, Kursy Muzyczne w Dobczycach, Letnia Akademia Muzyczna w Krakowie) i za granicą (Peru, Boliwia, Chiny). Jest także corocznie zapraszany jako „Visiting Professor" do Chin (Wydział Muzyczny w Ningbo Foreign Affairs School).

GAJUSZ KĘSKA graduated from the Academy of Music in Krakow in 2002 in the class of Prof. Andrzej Pikul, DMA, and completed postgraduate studies in the master class of Prof. Willem Brons at the Conservatorium van Amsterdam. He has participated in numerous masterclasses under the direction of, among others, Halina Czerny-Stefańska, Paul Badura-Skoda, Pnina Salzman, Emanuel Krasovsky, Kevin Kenner, and many others.

Prizewinner of national and international piano competitions, e.g. the National EPTA Piano Competition in Krakow, the International Piano Competition for Young Pianists in Gaillard, France, the 'Talent Week' competition in Tarnów, the Tadeusz Żmudziński Competition in Krakow, the International Master Course in Tel Hai, Israel, the International Pacific Piano Competition in Vancouver, or the 'Ciutat de Mallorca' International Piano Competition.

He has received prestigious scholarships of, among others, the Minister of Culture and Art, the Jütting-Stiftung in Stendal, Maestro Hans Vonk, the 'Schuurman Schimmel – van Outeren' Foundation in Haarlem as well as the Creative Scholarship of the City of Krakow.

As a soloist and chamber musician, he performs at prestigious festivals and in renowned concert halls in Europe and Argentina, Bolivia, Canada, Chile, China, Ecuador, Israel, Japan, and Peru, e.g. Chopin Festival in Leipzig (Germany), 'Polish Days in Prague' Festival, 'Internationale Woche' in Graz (Austria), Holland Music Session, Vriendenkrans Music Festival Concertgebouw in Amsterdam (Netherlands), Iguazú en Concierto Festival (Argentina), 'Semanas Musicales' Festival in Frutillar (Chile), Shanghai Music Festival (China), Polish Piano Festival in Słupsk; Recanati Auditorium in Tel Aviv (Israel), Gateway Theater in Vancouver (Canada), Auditorio Forteza in Palma de Mallorca (Spain), Teatro Oriente, Centro Cultural Ricardo Palma in Lima (Peru), Teatro Sucre in Quito (Ecuador), Belarusian State Philharmonic in Minsk (Belarus).

In 2012, his debut album featuring Karol Szymanowski's piano sonatas was released – it received a nomination for Fryderyk 2013, a nomination for ICMA 2013, and the award of the Spanish magazine *Scherzo*.

In 2015, he organized the first edition of the Competition for Young Pianists 'Chopin at Wawel' (since 2017, it has been an international event), of which he is the originator and artistic director. Since the same year, he has been a co-organizer and creator of the idea of the Małopolska Academy of Talents, held annually in Łącko, where he serves as the artistic director of master courses.

He is an assistant professor at the Chair of Piano of the Academy of Music in Krakow, where, having received the title of Doctor of Musical Arts in 2010, and then the post-doctoral title of Habilitated Doctor in 2017, he runs his own piano class. In addition to working at his alma mater, he also teaches at the Fryderyk Chopin State Secondary General Music School in Krakow.

His students and pupils win numerous prizes both in national and international competitions.

On a number of occasions, he has been awarded for his pedagogical and artistic achievements, among others, the Award of the Rector of the Academy of Music in Krakow, the Award of the Headmaster of the Fryderyk Chopin State Secondary General Music School in Krakow as well as the Award of the Director of the Centre for Artistic Education.

He has conducted masterclasses in Poland (Małopolska Academy of Talents in Łącko – since 2015, Music Courses in Dobczyce, Summer Academy of Music in Krakow) and abroad (Peru, Bolivia, China). On an annual basis, he is also invited as a Visiting Professor to China (Music Department of the Ningbo Foreign Affairs School).

Muzeum Narodowe w Lublinie – Zamek Lubelski / The National Museum in Lublin – Lublin Castle

© Kancelaria Prezydenta Miasta Lublin – Marketing Miasta Lublin | © The Presidential Office – Marketing of the city of Lublin